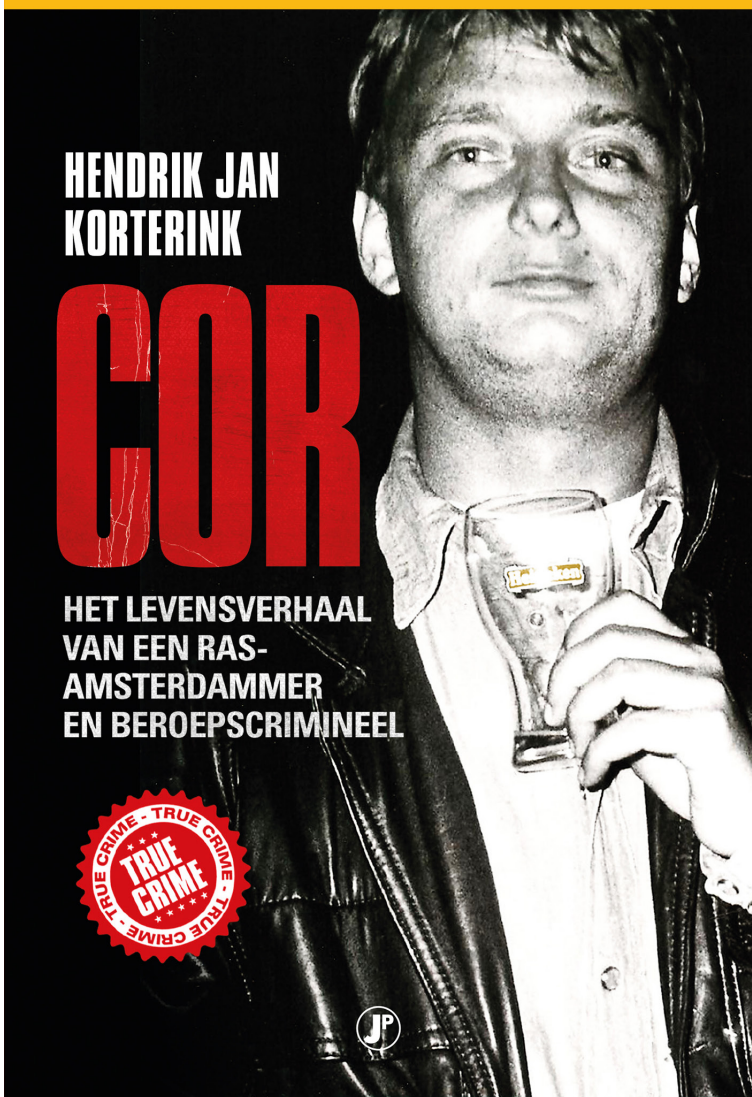

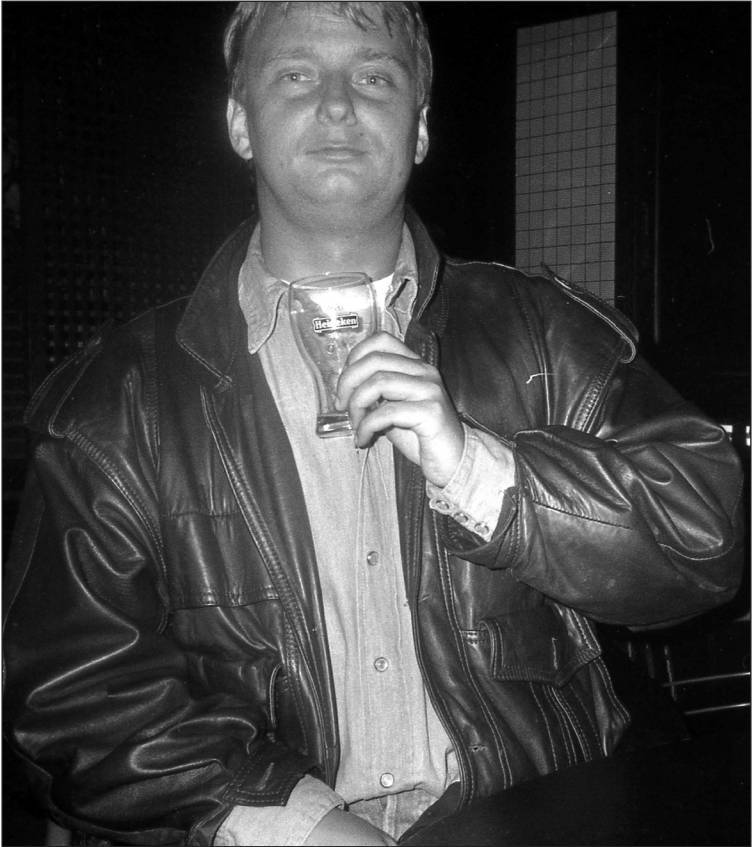
HERZIENE & UITGEBREIDE EDITIE

HENDRIK JAN
KORTERINK

COR

HET LEVENVERHAAL
VAN EEN RAS-
AMSTERDAMMER
EN BEROEPSCRIMINEEL

“Een dag niet gelachen is een dag niet geleefd”
Cor van Hout (1957 – 2003)

**HENDRIK JAN
KORTERINK**

COR

**HET LEVENVERHAAL VAN
EEN RAS-AMSTERDAMMER
EN BEROEPSCRIMINEEL**

**JUST
PUBLISHERS**

7e herziene en uitgebreide druk, juli 2017

Auteur Hendrik Jan Korterink

Copyright © 2017 Hendrik Jan Korterink | Just Publishers BV

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Just Publishers BV.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm, digital files or any other means, without written permission from Just Publishers BV.

Eindredactie Gerard Ridder

Coverfoto Wim Hofland

Omslagontwerp Ben Gross

Opmaak Studio Spade, Voorthuizen

ISBN 97890 8975 543 8

NUR 330

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

INHOUD

Vooraf

1. Laura

De oudste zus van Cor trouwde met de handschoen en vertrok naar Zuid-Afrika

2. Ad

Broer Ad kwam er pas met zijn trouwakte achter dat hij Van Hout heet.

3. Remmetje

Broer Martin, de vijfde ontvoerder. Toen zijn vader hoorde wat ze hadden gedaan, moest hij overgeven: "Mijn zoon is slechter geworden als mij."

4. Nancy

Zus Nancy vraagt zich nog steeds af waarom ze kort voor de ontvoering naar De Heining moest komen en waarom Jan Boellaard zo kwaad werd.

5. Frans Meijer

"Elk mens is een schaap van de stad. Als man zijnde loop je je lul achterna, een vrouw loopt haar kind achterna."

6. Fons van Beem

Het had maar een haartje gescheeld of de Peetvader was mede-ontvoerder geworden.

7. De Haas

De werkelijke gang van zaken met 'gouden tip 547': de ontdekking van Sjerp Jaarsma.

8. Jan Boellaard

Loyaal aan Cor liet hij zich martelen in de gevangenis.

9. Bassie

Vriend tot de dood. "Dat hoge jankende geluid van een optrekkende motor. En die vieze teringlucht van dat schieten, die kruitdamp."

10. Ariën en Menno

Afscheid in Amstelveen: de laatste lunch

11. Jan Offenberg

"Je bent mijn vriend, maar niet voor wat je gedaan hebt."

12. Gijs van Dam

"Lieg niet tegen je vader, je móet het vertellen, het is veel te gevaarlijk."

13. De badmeester

Cor en zijn vrienden aan de Spaanse kust.

14. De Bouwvakker

Gouden deals met een goede vriend.

15. Lou Lap

"Er staat een grote prijs op je hoofd. Kijk uit, ze schieten je kapot."

16. Ronald

Sectie Mollig en de vrolijke vrienden in Veenhuizen.

17. Karel Pronk

Met de crème de la crème in Scheveningen.

18. Thomas

Een dode kat in het pad achter zijn huis.

19. Nappe

De laatste vriendin, de laatste reis.

20. Astrid, het vervolg

21. Willem en het boek

Bibliografie

Fotoverantwoording

Over de auteur

*“Bij het spel dat wij gespeeld hebben,
hebben we niet in ogeschouw gehouden
wat het met ons verdere leven zou doen.”*

Frans Meijer, Amsterdam 2012

VOORAF

“Cor, niet te dicht bij de kachel komme. Denk aan je k n...”

Eigenlijk moet je hier de stem van Jan Offen-berg bij horen, met de tongval randje-Jordaan. ‘Corretje’ van Hout mocht zelf graag grapjes maken, maar als het zo uitkwam spaarden zijn vrienden hem ook niet. Bij de eerste mislukte aanslag op zijn leven, voor de deur van zijn woning in de Deurloostraat, kreeg Cor een kogel door zijn gezicht waarbij een deel van zijn onderkaak werd verbrijzeld. In het ziekenhuis mocht hij een nieuwe kiezen. Het werd een ‘modelletje Schwarzenegger’. Ja, als je het toch voor het uitzoeken hebt. Jantje Offenbergs was evenmin gezegend met een robuuste kin, Cor had de chirurg nog gevraagd of hij er geen twee kon krijgen voor de prijs van   n: ook een voor zijn vriend Offenbergs. De grapjes over de kaak waren later niet van de lucht. Plastic: dat smelt als het te warm wordt.

Cor wilde altijd al graag een steviger kaak dan die waarmee hij was geboren. Wie foto’s van vroeger bekijkt, begrijpt dat. Volgens zijn oudste zus Laura komt het door een ongelukje met de fiets. Toen zijn moeder bijna zeven maanden zwanger was van Cor was ze met de fiets gevallen. “Wij woonden in de Van Beuningstraat. De andere bevallingen, van mij en mijn broer Ad, waren thuis, maar voor Cor moest ze naar het ziekenhuis. Ze was met haar buik op de rand van de stoep, of op de fiets, gevallen. Ze is toen bijna drie maanden in het ziekenhuis opgenomen geweest. De weeën kwamen te vroeg, ze moest blijven liggen. Door de val had ze een flinke bloeding op haar buik, verder viel het wel mee.” Toen Cor werd geboren bleek hij opmerkelijk weinig kin te hebben. “Wij dachten dat dat door die val kwam.”

Het lijkt erop dat Cor zelf later weinig heeft meegekregen over de periode kort voor zijn geboorte. In het boek van Peter R. de Vries, *De ontvoering van Alfred Heineken*, zegt hij:

“Ik werd op 18 augustus 1957 als ‘Leeuw’ geboren in de Amsterdamse Van Beuningenstraat nummer 205. Een kleine woning in de wat verpauperde Staatsliedenbuurt van de hoofdstad. Ik had nog twee broers en twee zussen, waarvan een zus en een broer van een andere vader: een halfbroer en halfzus dus.” Over zijn moeder zegt hij dat ze huisvrouw was “en gescheiden van mijn vader, een cafébaas, toen ik een jaar of twee was. Ik heb hem later nog weleens ontmoet, maar het is nooit iets tussen ons geworden. We hadden elkaar niets te vertellen.”

Dit ligt wat genuanceerder. Laura is de oudere zus van Cor, Ad de oudere broer. Toen Cor werd geboren, woonden zij niet in de Van Beuningenstraat. Moeder Geertrui (“Truus”) lag in het ziekenhuis, vader zat in de gevangenis, Laura en Ad zaten in een kindertehuis op de Keizersgracht, “want niemand wou ons hebben.”

De eerste kennismaking tussen Cor en zijn – vermoedelijk – biologische vader Cor van Hout senior was in het ziekenhuis. Vader Cor kreeg speciaal verlof uit de gevangenis om zijn jongste aanwinst te bekijken. Hij werd vergezeld door twee politieagenten en was voorzien van een stok in zijn broek zodat hij niet kon vluchten. Bij de eerste glimp van de boreling was zijn commentaar: “Die kan nooit van mij zijn, die kale neet.”

Laura: “Ad en ik hadden hartstikke zwart haar en hij was zo kaal als een biljartbal. Dit verhaal is een eigen leven gaan leiden. Iedereen heeft dat in zijn oren geknoopt. Cor is altijd heel afstandelijk naar zijn vader geweest, hij wilde niks met hem te maken hebben.”

Er is nooit een test gedaan.

Laura: “Ik heb weleens tegen Cor gezegd: ‘Ik ga zo naar hem toe en vraag bloed van hem,’ maar dat wou Cor niet. Hij twijfelde altijd. Ik zelf niet. En anderen ook niet. Volgens ons is hij een Van Hout. Maar die ene opmerking is blijven hangen, bij iedereen. Ook bij mijn opa en oma. Er werd altijd een klein beetje onderscheid gemaakt. Ad

en ik kregen een knap cadeautje, dat van Cor was altijd wat kleiner.”

Laura was nogal geschrokken toen haar moeder vertelde wat haar vader had gezegd bij het zien van baby Cor. “Ik zei: ‘Dat zal-ie toch niet echt bedoeld hebben?’ ‘Nou, ik weet het zonet nog niet,’ zei ze.”

Er was wel enige reden voor twijfel: de relatie tussen de ouders liep op dat moment al op z'n eind. In de gevangenis had Van Hout senior kennis gemaakt met Maarten Erkamps, een beroepskrimineel uit Hilversum. Van Hout, zelf ook een begenadigd inbreker van de oude stempel, had in de gevangenis van stukjes blik een namaak-sleutel gemaakt van de gevangenisdeur en daarmee was Erkamps ontsnapt. Van Hout had zijn bajesmaat nog meer geholpen door hem onderdak aan te bieden: in de Van Beuningenstraat 205, bij zijn eigen vrouw, “die helpt je wel verder.”

Zo geschiedde.

De voortvluchtige Erkamps klopte aan op dit adres en Truus hielp hem verder. Ze zorgde voor onderdak bij haar vriendin Beppie, in dezelfde straat. Niet lang daarna kregen Maarten en Truus een relatie en uit die verbintenis werden halfbroer Martin en halfzus Nancy geboren.

Wanneer de vonk precies is overgeslagen is niet helemaal duidelijk, maar ten tijde van de verwekking van Cor was Erkamps nog helemaal niet in beeld. Laura: “Toen Cor geboren werd was er nog niets serieus tussen mijn moeder en hem. Dat is iets later gekomen. Toen mijn vader uit de gevangenis kwam was Erkamps niet bij ons. Mijn vader is nog een paar maanden thuis geweest, toen was mijn moeder het zat en is ze vertrokken. Ik ben met mijn vader meegegaan naar zijn moeder.”

Cor van Hout is – na Klaas Bruinsma – de bekendste ‘topkrimineel’ van Nederland. Dat komt vooral door de Heinekenontvoering en het daarover geschreven boek. Ik heb hem een paar keer gesproken. Voor het eerst in 1986 toen hij samen met Willem Holleeder in hotels in Parijs zat, in afwachting van juridische procedures. Daar ben ik twee keer geweest, maar hij had toen al contact met Peter de Vries. Er was voor andere journalisten weinig te halen. Later heb ik hem nog twee keer in Nederland ontmoet. In februari 1997, toen zich

een tipgever meldde met informatie over de aanslag op Van Hout in de Deurloostraat. In augustus 2000 naar aanleiding van de liquidatie van Eric Wassink in Den Bosch, eigenaar van een keten massagesalons waar Van Hout voor de helft in participeerde. Daarna heb ik hem nooit meer benaderd. En hij mij niet. Daar was geen reden voor. Cor was wel iemand met wie ik normaal gesproken zou proberen contact te onderhouden – zoals met veel anderen uit dat milieu – maar daarvoor was hij te close met een andere journalist.

In de loop der jaren heb ik wel veel mensen gesproken die Cor goed hebben gekend. Ieder op zijn eigen wijs. Zonder aan persoonsverheerlijking te doen: Cor was een bijzonder iemand. Ik heb heel wat van die stoere kerels ontmoet die nog altijd tranen in hun ogen krijgen als het over Cor gaat. “Ik mis hem nog elke dag.” Hij had het charisma van mannen als Klaas Bruinsma en Charles Zwolsman. Het was nooit saai als Cor in de buurt was. Er zijn zoveel anekdotes over zijn practical jokes, zijn humor, dat het onmogelijk is ze allemaal weer te geven. In dit boek staan er wel veel.

Er is in de loop der jaren nogal wat geschreven over de Heinekenontvoerders. Over de aanslagen op Cor van Hout. Over de ontsnapping van Frans Meijer, zijn spoorloosheid en zijn opsporing. Over Willem Holleeder, die de hoofdrol speelde in ‘het proces van de eeuw’, over de afpersing van vastgoedman Willem Endstra en consorten. Over ‘de mens Cor van Hout’ was weinig bekend. Niet zo gek: van zijn familie werkte niemand daaraan mee. Het heeft heel wat moeite gekost hen over te halen. In september 2010 sprak ik Ad van Hout, de enige volle broer van Cor, voor het eerst. Het duurde nog ruim een jaar voor hij en de andere broer en zussen overstag gingen. Toen het eenmaal zover was, heb ik eerst een gesprek gehad met Willem Holleeder, die toen net uit de gevangenis kwam. Het was wel van belang te weten hoe hij – en zijn familie, met name Sonja, als Cor’s bijna levenslange partner - hier tegenover staan. Het liefst had ik de medewerking van Sonja en de kinderen gehad, maar die voelden daar niets voor. Dat is niet zo gek. Voor de buitenwereld was Cor van

Hout een getapte jongen. Zijn vrienden liepen met hem weg, maar voor zijn gezin was hij bepaald geen ideale man en vader. Alleen met zijn gezin, met vrouw en kinderen, iets ondernemen was er zelden bij. De laatste jaren had hij een ernstig alcoholprobleem. Veel van zijn trouwste vrienden van oudsher hadden zich van hem gedistantieerd: hij was bij vlagen onuitstaanbaar door een kwade dronk. Mogelijk is dat hem zelfs fataal geworden.

Er zijn opmerkelijke overeenkomsten met Klaas Bruinsma die aan drugs ten onder ging en op het eind zowel een gevaar voor zichzelf was als een risico voor anderen. En die op het verkeerde moment soms heel verkeerde dingen kon zeggen. Bij beiden was het een kwestie van tijd voor iemand de trekker over zou halen. Voor Cor van Hout kwam het einde op vrijdagmiddag 24 januari 2003.

Dit boek gaat maar zijdelings over de Heinekenontvoering. Daar is bijna alles al over gezegd en geschreven. Op één onderwerp na: de gouden tip, die ertoe leidde dat de tot dan toe onbekende dadergroep bij de politie in beeld kwam, waardoor de ontvoering grotendeels als mislukt kan worden beschouwd. De politie heeft daar altijd erg geheimzinnig over gedaan. Ook in het in oktober 2013 verschenen boek van politiefchef Gert van Beek (*Meneer Heineken, het is voorbij*) wordt het rookgordijn nog steeds met verve gehanteerd. Sjerp Jaarsma, de wandelende encyclopedie als het gaat over de Heinekenontvoering, ontdekte dat de werkelijke gang van zaken heel anders is geweest dan tot nu toe naar buiten is gebracht.

– Hendrik Jan Korterink, misdaadjournalist

1

LAURA

“Een cafébaas,” zegt Cor in het boek van Peter R. de Vries over het beroep van zijn biologische vader. Auke Kok houdt het in *Holleeder, de jonge jaren* op “cafébaas en inbreker” en “werkloze timmerman die gestolen spullen verkocht.”

Heinekenontvoerder Cor van Hout noemen we een ras-Amsterdammer. Niet veel mensen zullen zich realiseren dat zijn vader een ras-Rotterdammer was, die als Cor van Hout in 1924 in de Maasstad is geboren. Als hij ooit cafébaas is geweest, heeft hij dat goed verborgen weten te houden: behalve zoon Cor heeft nooit iemand van zijn familieleden daar iets over vernomen. Misschien bedoelde junior het als grap: dat zijn vader – net als hijzelf later – in het café iedereen de baas was als het op innemen aankwam.

Laura, de oudste zus van Cor, is in 1947 in Rotterdam-Zuid geboren. De familie van moeders kant – Geertrui (“Truus”) Mulder – woont nog steeds in Rotterdam en omstreken. De Van Houts woonden in het Witte Dorp. Dit gebied tussen Rotterdam en Schiedam was in het begin van de jaren twintig net ingepolderd. Het was bedoeld als nooddorp, voor achterstandsgezinnen. Goedkope huizen, met witgepleisterde muren en rode dakpannen. Op termijn zouden de woningen plaats moeten maken voor een park, maar dat is er nooit van gekomen. De huizen verzakten, er werden vergeefse pogingen tot renovatie gedaan. Toen de gemeente rond 1985 aankondigde dat de inmiddels sterk verouderde huisjes alsnog gesloopt zouden worden, ontstond er een storm van protest, maar het was niet tegen

te houden. Om de bewoners tegemoet te komen werd het stratenplan intact gelaten en kwamen er wederom kleine, betaalbare, witte huisjes.

Het Witte Dorp kende hoofdzakelijk één type woning: een woonkamer en drie slaapkamers. Totaal woonoppervlak: 63 vierkante meter. Behalve Laura is er niemand meer die zich daar nog iets van herinnert. “Ik was drie toen we naar Amsterdam gingen. Ik heb het huis nog wel op foto’s gezien. Mijn oma woonde daar ook. Die waren met z’n zestienen. Daar gingen we geregeld op bezoek. Opa was een klein mannetje, oma een grote vrouw. Hij was postbode.” Laura is van net na de oorlog. “Wat ik gehoord heb is dat ze niet heel veel last hebben gehad van honger en ook niet van bombardementen.”

Cor en Truus ontmoetten elkaar in Rotterdam, trouwden daar en kregen er hun eerste dochter. “Mijn vader was toen oppertimmerman. Hij had ook nog in de mijnen gewerkt.” Cor is geboren op 20 oktober 1924, Truus twee dagen eerder.

Een groot deel van de familiegeschiedenis wordt onthuld in enkele artikelen in *De Telegraaf* en andere kranten. In 1957 is Nederland in rep en roer door de ontsnapping van de dan 28-jarige Hilversumse brandkastenkraker Maarten E., uit het toenmalige Huis van Bewaring aan de Weteringschans in Amsterdam. Tegenwoordig is daar Holland Casino gevestigd. Pas 36 jaar later, in twee grote reportages in de zaterdageditie van *De Telegraaf*, wordt uit de doeken gedaan hoe het met die ontsnapping precies is gegaan. De gevangenisdirectie en justitie hadden dit altijd onder de pet gehouden – en er bewust over gelogen. Omdat het wat pijnlijk was. Maarten E. was geholpen door zijn bajesmaat Cor van Hout, die op uiterst vernuftige wijze een sleutel had gekopieerd en in elkaar geknutseld. E. had simpel via de keukendeur en het dak weg kunnen komen.

Het is een curieus verslag, van de bekende misdaadverslaggevers Ron Couwenhoven en Henny Korver. Er wordt maar zeer zijdelings aangestipt dat deze Cor van Hout de vader is van Heinekenontvoerder Cor van Hout, het is helemaal toegespitst op de ontsnapping van